

ли човѣкъ праведно да го укорява за ничтожността на дрѣхитѣ му, за неджгавостта му, за домородството му? Човѣшката душа, въ възрастта на невинността, сѣкога е достойна за почить.» И сѣкой день ми се струваше да става по-приятно да го гледамъ, както и да забѣлѣжявамъ у него по-много разумъ; отъ день на день по-много се рѣшявахъ да си направѣмъ отъ опитомяването му и отъ развитието му едно приятно заниманье; и, като се учяхъ да си правѣмъ хиляди прѣдвижданьета, мисляхъ че ще ми се позволи единъ день да излѣзж отъ затворъ, та тогава ще могж да направѣмъ да влѣзе това дѣте въ нѣкое заведение за глухо-нѣми, и съсъ това да му дамъ срѣдство да достигне до едно положенье по-хубаво отъ положеньето на сбиръ.

Додѣто се занимавахъ така честито за бжджцето му, ето единъ день двама секундини додохж при мене:

« Ще се прѣмѣстите, господине.

« — Какво ищете да кажете?

« — Че ни е заповѣдано да ви заведемъ въ една друга стая.

« — И защо?

« — Уловихж едно друго птиче; тая стая е най-хубавата, и разумѣвате. . . . .

« — Разумѣвамъ: тука е първата станция на новитѣ дошли.»

Заведохж ме къмъ оная страна отъ дворѣтъ която бѣше насрѣца ми; нѣ, уви! не бѣхъ вече на долниятъ катъ, нити можяхъ да се разговарямъ съсъ мжничкото си нѣмо. Като прѣминувахъ прѣзъ дворѣтъ видѣхъ горкото това дѣте сѣднжло на земята, тжжно и поцѣпено: разумѣ че ме изгубува, и слѣдъ едно колебанье станж, и се затичя да ма поерѣщне. Секон-